

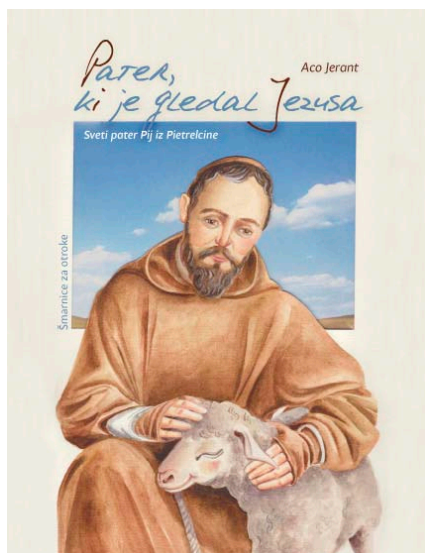
1851

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ACO JERANT: PATER, KI JE GLEDAL JEZUSA

Podatki o knjigi

- Naslov: PATER, KI JE GLEDAL JEZUSA
- Podnaslov: Življenje in delo svetega patra Pija iz Pietrelcine – šmarnice 2016 za otroke
- Avtor: Aco Jerant
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 8 €
- Velikost: 150 mm x 195 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 72
- ISBN 978-961-278-257-3
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izida: 2016

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Pričevalec Jezusove usmiljene ljubezni do človeka

Sveti pater Pij (1887–1968) je eden največjih sodobnih pričevalcev o Božjem usmiljenju. Papež Frančišek ga imenuje »služabnik usmiljenja«. Svoje pričevanje je uresničeval sicer tudi s čudeži in stigmami, ampak najbolj vredno spoštovanja in čudenja je njegovo pričevanje v spovednici, kjer je neštetim ljudem pomagal spet ugledati tisto Luč, ki razsvetljuje vsako temo.

Leto 1887 se je v zgodovino zapisalo kot čas rojstva Frančiška, drugorojenca v družini Forgione iz Pietrelcine, ki ga danes poznamo kot sv. patra Pija. Že malemu dečku, ki je skoraj prej molil kot govoril, so napovedali, da ga bo nekoč spoštoval ves svet, pa vendar so minila desetletja, preden je bila razkrita veličina redovnika, ki ni imel ne krepkega zdravja ne bleščече pridigarkega nagovora, a je iz skromne samostanske spovednice nagovoril tisoče. Bil je glasnik Božjega usmiljenja, združen s Kristusovimi ranami, ki se je zavedal, da ljudi ne zbira okrog sebe, temveč okrog Jezusa – da bi ga znali gledati in po njem preobražali svoje življenje, kajti »samo z Božjo pomočjo lahko človek naredi kaj pomembnega«, kot je p. Pij izjavil, ko so ga spraševali, kako mu je uspelo v kriznih časih zgraditi in usposobiti bolnišnico za najbolj revne.

O avtorju

Frančišek (Aco) Jerant se je rodil 16. aprila 1969 v kmečki družini. Otroštvo je preživel v lični vasi Volavljje, ki leži na obrobju zasavskega hribovja. Osnovno šolo je pričel obiskovati leta 1976 na Prežganju, nato pa nadaljeval v Sostru in jo tam končal leta 1984. Zatem je obiskoval gimnazijo v Želimljem, kjer je maturiral leta 1988. Po končani gimnaziji je odšel na obvezno služenje vojaškega roka. Nato je vstopil v red Manjših bratov minoritov in začel študirati teologijo. Po šestih letih študija je bil leta 1996 posvečen v duhovnika. Po letu 2000 je zapustil samostansko življenje in postal duhovnik ljubljanske nadškofije. Leta 2008 je nastopil službo župnika v Štangi in na Jančah, leta 2014 pa zaključil magistrski študij.

Odlomek iz knjige

4. maj

Kakšen otrok je bil Frančišek Forgione in kako je molil?

»Frančišek, pridi se igrat z nami,« se je razlegel otroški klic pred hišo.

Frančišek je sedel za mizo in se ni niti premaknil.

»Frančišek, ali se ne boš šel igrat z bratom in s prijatelji?« ga je vprašala mama.

»Ah, ne bom se igral z njimi,« je sin zamahnil z roko. »Njihove igre so tako nezanimive. Sploh ne vem, zakaj se jim zdi tekanje zanimivo,« je nadaljeval.

»So pač otroci,« se je oglasil tudi oče. »Otroci nimate druge naloge v življenju kot hoditi v šolo, pomagati staršem in prosti čas izkoristiti za igro.«

»Le pojdi z njimi,« je mama spodbudila sina.

»Dobro, pa grem,« se je vdal Frančišek in odšel ven.

»Nekako sem prepričan, da se ne bo igral z njimi,« je zatrdil oče. »Navadno se jim pridruži bolj iz vljudnosti, potem pa najde prvi izgovor, da se lahko umakne.«

»In riše križe,« je dodala mama.

»Da, prav nenavaden otrok, tale najin Frančišek. Namesto da bi se igral z otroki, raje riše križe po tleh,« je kimal oče Grazio.

»Pa kako lepe križe riše. Zadnjič je narisal križ, ki ga je videl v starem časopisu. Čeprav ga je samo enkrat videl, ga je zelo natančno narisal. Mogoče bo pa slikar,« je dejala mama Maria Giuseppa.

»Dvomim, da bo slikar. Saj ne riše tako lepo. Le risanje križev mu gre dobro od rok.«

»Pa v šolo in cerkev hodi zelo rad,« je dodala mama.

»Da, včeraj sem govoril z učiteljem,« je rekel oče.

»In? Kaj je rekel o naših otrocih?« je zanimalo mamo.

»Frančiška je zelo pohvalil. Pravi, da je lepo vzgojen in bister fant. Včasih je preveč miren in kar malo izstopa med ostalimi otroki. Učenje mu gre dobro od rok. Tudi pisavo ima lepo in računa brez napak,« je našteval oče.

»Učenje mu gre res dobro od rok,« je pokimala mama. »Kako hitro se je naučil moliti! Kakšno molitev sva samo dvakrat ponovila, pa jo že zna. Človek bi rekel, da je prej začel moliti kot govoriti,« je smeje pristavila.

»Moli pa res rad,« se je strinjal oče.

»Njegov brat in sestra sta glede tega čisto drugačna. Včasih jima na obrazu vidim, da bi najraje zaspala, ko zvečer molimo rožni venec. Če pri tem ne bi klečali, bi gotovo zaspala. Frančišek je popolnoma drugačen,« je ugotavljala mama.

»Da, druga dva molita prehitro in preveč površno. Frančišek pa počasi izgovori vsako besedo molitve. Niti besede ne izpusti. No, saj sva jih tako učila. Hitro vrtenje jezika pri molitvi je kot mlatenje prazne slame.

»Očitno je le Frančišek razumel, da je molitev pogovor z Bogom,« se je Maria Giuseppa strinjala s svojim možem. »Drugi otroci molijo, ker morajo. Frančišek pa moli, ker to želi. Pogosto moli sam, tudi to sem že videla.«

»Da, tudi sam sem že videl, kako je molil, namesto da bi se igral z otroki,« je pokimal oče. »Če bo veliko molil, bo pač svetnik,« je smeje zaključil pogovor.